HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

11 iunie 2020*

„Trimitere preliminară – Asistență reciprocă în materia recuperării creanțelor – Directiva 76/308/CEE – Articolul 6 alineatul (2) și articolul 10 – Directiva 2008/55/CE – Articolul 6 al doilea paragraf și articolul 10 – Creanță fiscală a statului membru solicitant recuperată de statul membru solicitat – Calitatea acestei creanțe – Noțiunea de «privilegiu» – Compensare legală între creanța menționată și o datorie fiscală a statului membru solicitat”

În cauza C-19/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Cour de cassation (Curtea de casație, Belgia), prin decizia din 20 decembrie 2018, primită de Curte la 11 ianuarie 2019, în procedura

État belge

împotriva

Pantochim SA, în lichidare,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta (raportoare), vicepreședinta Curții, domnii M. Safjan și L. Bay Larsen și doamna C. Toader, judecători,

avocat general: domnul G. Hogan,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru Pantochim SA, în lichidare, de J. Oosterbosch, avocate;

– pentru guvernul belgian, de P. Cottin, de J.-C. Halleux și de C. Pochet, în calitate de agenți;

– pentru guvernul spaniol, inițial de A. Rubio González și ulterior de S. Jiménez García, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de M. Wilderspin, de J. Jokubauskaitė și de C. Perrin, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: franceza.

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 14 ianuarie 2020,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 6 alineatul (2) și a articolului 10 din Directiva 76/308/CEE a Consiliului din 15 martie 1976 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor rezultate din operațiuni cuprinse în sistemul de finanțare al Fondului European de Orientare și Garantare Agricolă, precum și a prelevărilor agricole și drepturilor vamale (JO 1976, L 73, p. 18, Ediție specială, 02/vol. 1, p. 35), precum și a articolului 6 al doilea paragraf și a articolului 10 din Directiva 2008/55/CE a Consiliului din 26 mai 2008 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor privind anumite cotizații, drepturi, taxe și alte măsuri (JO 2008, L 150, p. 28).

2 Această cerere a fost prezentată în cadrul unui litigiu între État belge (statul belgian), pe de o parte, și Pantochim SA, în lichidare, pe de altă parte, cu privire la compensarea unei creanțe a acesteia din urmă față de acest stat membru cu o datorie a acestei societăți față de statul german.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Directiva 76/308

3 Primul, al doilea, al treilea și al optulea considerent ale Directivei 76/308 aveau următorul cuprins:

„întrucât, în stadiul actual, o creanță care face obiectul unui titlu stabilit de autoritățile unui stat membru nu poate fi recuperată într-un alt stat membru;

întrucât dispozițiile naționale în materie de recuperare constituie, prin simpla limitare a domeniului de aplicare a acestora la teritoriul național, un obstacol în stabilirea sau funcționarea pieței comune; întrucât această situație nu permite aplicarea integrală și echitabilă a reglementărilor comunitare, în special în domeniul politicii agricole comune, facilitând realizarea unor operațiuni frauduloase;

întrucât, în consecință, este necesară adoptarea unor norme comune de asistență reciprocă în materie de recuperare;

[…]

întrucât, atunci când intervine pe seama autorității solicitante pentru a recupera o creanță, autoritatea solicitată trebuie să aibă posibilitatea, dacă dispozițiile în vigoare în statul membru în care își are sediul permit acest lucru și în acord cu autoritatea solicitantă, de a acorda debitorului un termen de plată sau o plată eșalonată în timp; întrucât dobânzile care ar putea fi percepute ca urmare a acordării facilităților de plată trebuie transferate statului membru în care se află sediul autorității solicitante.”

4 În temeiul articolului 1 din Directiva 76/308, aceasta stabilea normele pe care trebuiau să le conțină actele cu putere de lege și actele administrative ale statelor membre cu scopul de a asigura recuperarea în fiecare stat membru a creanțelor care intră în domeniul de aplicare al acestei directive, apărute într-un alt stat membru.

5 Articolul 6 din directiva menționată prevedea următoarele:

„(1) La solicitarea autorității solicitante, autoritatea solicitată procedează, în conformitate cu actele cu putere de lege sau actele administrative care se aplică în cazul recuperării unor creanțe similare apărute în statul membru în care se află sediul acesteia, la recuperarea creanțelor care fac obiectul unui titlu ce permite executarea acestora.

(2) În acest sens, orice creanță care face obiectul unei cereri de recuperare este considerată o creanță a statului membru în care se află sediul autorității solicitate, cu excepția cazurilor în care se aplică articolul 12."

6 Articolul 9 din aceeași directivă, astfel cum a fost modificat prin Directiva 2001/44/CE a Consiliului din 15 iunie 2001 (JO 2001, L 175, p. 17, Ediție specială, 02/vol. 14, p. 148), prevedea:

„(1) Recuperarea se face în moneda statului membru în care se află sediul autorității solicitate. Autoritatea solicitată transferă autorității solicitante întreaga valoare a creanței pe care a recuperat-o.

(2) Autoritatea solicitată poate, în conformitate cu actele cu putere de lege sau actele administrative în vigoare în statul membru în care se află sediul acesteia și după consultarea autorității solicitante, să acorde debitorului un termen de plată sau să autorizeze o plată eșalonată. Dobânzile percepute de autoritatea solicitată ca urmare a acordării termenului de plată se transferă statului membru în care se află sediul autorității solicitante.

[…]"

7 Potrivit articolului 10 din Directiva 76/308:

„Creanțele care trebuie recuperate nu beneficiază de niciun privilegiu în statul membru în care se află sediul autorității solicitate."

8 Articolul 10 din Directiva 76/308, astfel cum a fost modificat prin Directiva 2001/44, ava următorul cuprins:

„Fără a aduce atingere articolului 6 alineatul (2), creanțele de recuperat nu se bucură neapărat de privilegiile creanțelor similare apărute în statul membru în care se află sediul autorității solicitate."

Directiva 2008/55

9 Considerentele (1) și (10) ale Directivei 2008/55 aveau următorul cuprins:

„(1) Directiva [76/308] a fost modificată de mai multe ori în mod substanțial. Este necesar, din motive de claritate și de raționalizare, să se codifice directiva menționată.

[…]

(10) Atunci când intervine pe seama autorității solicitante pentru a recupera o creanță, autoritatea solicitată ar trebui să aibă posibilitatea, dacă dispozițiile în vigoare în statul membru în care își are sediul permit acest lucru și în acord cu autoritatea solicitantă, de a acorda debitorului un termen de plată sau o plată eșalonată în timp. Dobânzile care ar putea fi percepute ca urmare a acordării facilităților de plată ar trebui să fie transferate statului membru în care se află sediul autorității solicitante."

10 Potrivit articolului 1 din Directiva 2008/55, aceasta stabilea normele pe care trebuiau să le conțină actele cu putere de lege și actele administrative ale statelor membre cu scopul de a asigura recuperarea în fiecare stat membru a creanțelor care intrau în domeniul de aplicare al acestei directive, apărute într-un alt stat membru.

11 Articolul 6 din această directivă prevedea următoarele:

„La solicitarea autorității solicitante, autoritatea solicitată procedează, în conformitate cu actele cu putere de lege sau actele administrative care se aplică în cazul recuperării unor creanțe similare apărute în statul membru în care se află sediul acesteia, la recuperarea creanțelor care fac obiectul unui titlu ce permite executarea acestora.

În acest sens, orice creanță care face obiectul unei cereri de recuperare este considerată o creanță a statului membru în care se află sediul autorității solicitate, cu excepția cazurilor în care se aplică articolul 12."

12 Articolul 10 din directiva menționată prevedea următoarele:

„Fără a aduce atingere celui de al doilea paragraf din articolul 6, creanțele de recuperat nu se bucură neapărat de privilegiile creanțelor similare apărute în statul membru în care se află sediul autorității solicitate."

Dreptul belgian

13 Directiva 76/308 a fost transpusă în dreptul belgian prin loi du 20 juillet 1979 concernant l'assistance mutuelle en matière de recouvrement des créances relatives à certains cotisations, droits, taxes et autres mesures (Legea din 20 iulie 1979 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor privind anumite cotizații, drepturi, taxe și alte măsuri) (*Moniteur belge* din 30 august 1979, p. 9457).

14 Potrivit articolului 12 din această lege, în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Legea din 20 iulie 1979"):

„Autoritatea belgiană solicitată efectuează recuperările solicitate de autoritatea străină solicitantă ca și cum ar fi vorba despre creanțe născute în regat".

15 Articolul 15 din Legea din 20 iulie 1979 avea următorul cuprins:

„Creanțele care trebuie recuperate nu beneficiază de niciun privilegiu."

16 Articolul 334 din loi-programme du 27 décembre 2004 (Legea-program din 27 decembrie 2004) (*Moniteur belge* din 31 decembrie 2004, p. 87006), în versiunea aplicabilă până la 7 ianuarie 2009, prevedea următoarele:

„Orice sumă care trebuie restituită sau plătită unei persoane impozabile pe baza prevederilor legale privind impozitul pe venit, taxele asimilate, taxa pe valoarea adăugată sau în temeiul normelor de drept civil referitoare la restituirea plății nedatorate poate fi alocată fără formalități, de funcționarul competent, pentru plata impozitelor, a impozitului pe venit, a taxelor asimilate, a taxei pe valoarea adăugată, reprezentând sumele principale, sumele suplimentare si majorările, a amenzilor administrative sau fiscale, a dobânzilor sau a cheltuielilor datorate de această persoană impozabilă, atunci când acestea din urmă nu sunt sau nu mai sunt contestate.

Paragraful precedent continuă să se aplice în cazul confiscării, al cesionării, al transferului sau în cazul în care există creanțe concomitente sau proceduri de insolvență.”

17 Articolul 334 din Legea-program din 27 decembrie 2004, astfel cum a fost modificat prin articolul 194 din loi-programme du 22 décembre 2008 (Legea-program din 22 decembrie 2008) (*Moniteur belge* din 29 decembrie 2008, p. 68649), aplicabilă începând cu 8 ianuarie 2009, prevedea:

„Orice sumă care trebuie restituită sau plătită unei persoane, fie în cadrul aplicării legilor fiscale care intră în competența service public fédéral Finances (Serviciul Public Federal de Finanțe), fie pentru care colectarea și recuperarea sunt asigurate de acest serviciu public federal, fie în temeiul dispozițiilor de drept civil referitoare la restituirea plății nedatorate, poate fi alocată, fără formalități și la alegerea funcționarului competent, pentru plata sumelor datorate de această persoană în temeiul legilor fiscale aplicabile sau pentru regularizarea creanțelor fiscale sau nefiscale a căror percepere și recuperare sunt asigurate de Serviciul Public Federal de Finanțe prin sau în temeiul unei dispoziții având forță de lege. Această alocare se limitează la valoarea necontestată a datoriei cu privire la persoana respectivă

Paragraful precedent continuă să se aplice în cazul confiscării, al cesionării, al transferului sau în cazul în care există creanțe concomitente sau proceduri de insolvență.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

18 Pantochim a intrat în lichidare printr-o hotărâre din 26 iunie 2001 a tribunal de commerce de Charleroi (Tribunalul Comercial din Charleroi, Belgia).

19 În cadrul acestei lichidări, statul belgian a declarat o creanță privilegiată în materie de taxă pe valoarea adăugată (TVA), care a fost lichidată în totalitate de Pantochim, precum și o creanță a statului german în valoare de 634 257,50 euro, reprezentând TVA și dobânzi, care a fost înscrisă în pasivul acestei societăți cu titlu chirografar.

20 Din decizia de trimitere reiese că această creanță a statului german a făcut obiectul unei cereri de asistență pentru recuperare formulate de acest stat membru și că nu a fost formulată nicio contestație în privința existenței și a legalității acestei cereri.

21 La rândul său, Pantochim deține, împotriva statului belgian, o creanță rezultată din aplicarea unor dispoziții în materie fiscală, pe care acest stat intenționează să o compenseze, în temeiul articolului 334 din Legea-program din 27 decembrie 2004, cu creanța menționată mai sus a statului german.

22 Pantochim s-a opus acestei compensări și a sesizat tribunal de première instance du Hainaut, division de Mons (Tribunalul de Primă Instanță din Hainaut, divizia Mons, Belgia), care a statuat că statul belgian nu avea un temei juridic pentru a opune o asemenea compensare.

23 Printr-o hotărâre din 27 iunie 2016, cour d’appel din Mons (Curtea de Apel din Mons, Belgia) a confirmat această decizie și a obligat statul belgian să plătească societății Pantochim suma de 502 991,47 euro, majorată cu dobânzi.

24 Statul belgian a formulat recurs împotriva acestei hotărâri în fața instanței de trimitere, Cour de cassation (Curtea de Casație, Belgia).

25 În aceste condiții, Cour de cassation (Curtea de Casație) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții de Justiție următoarele întrebări preliminare:

„1) Dispoziția [potrivit căreia] creanța care face obiectul unei cereri de recuperare «este considerată o creanță a statului membru în care se află sediul autorității solicitate», astfel cum prevede articolul 6 [al doilea paragraf] din Directiva [2008/55], care se substituie articolului 6 alineatul (2) din Directiva [76/308], trebuie interpretată în sensul că creanța statului solicitant este asimilată celei a statului solicitat, astfel încât creanța statului solicitant dobândește calitatea de creanță a statului solicitat?

2) Termenul «privilegiu» prevăzut la articolul 10 din Directiva [2008/55] și, înainte de codificare, la articolul 10 din Directiva [76/308] trebuie interpretat în sensul de drept de preferință care însoțește creanța, care îi conferă acesteia un drept de prioritate în raport cu alte creanțe în caz de concurs, sau în sensul de orice mecanism care are ca efect, în caz de concurs, plata preferențială a creanței?

Posibilitatea administrației fiscale de a efectua, în condițiile prevăzute la articolul 334 din Legea-program din 27 decembrie 2004, o compensare în caz de concurs trebuie considerată un privilegiu în sensul articolului 10 din directivele citate anterior?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

26 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 6 alineatul (2) din Directiva 76/308 și articolul 6 al doilea paragraf din Directiva 2008/55 trebuie interpretate în sensul că creanța statului membru solicitant este asimilată unei creanțe a statului membru solicitat și dobândește calitatea de creanță a acestuia din urmă.

27 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că Directiva 76/308 și Directiva 2008/55, vizate de întrebările preliminare, deși abrogate în prezent, erau în vigoare la data faptelor din litigiul principal. Astfel, după cum reiese din cererea de decizie preliminară, statul belgian a procedat, pentru lichidarea creanței statului german care face obiectul cererii de recuperare în discuție în litigiul principal, la stingerea diferitor creanțe fiscale pe care Pantochim le putea invoca față de administrația fiscală belgiană între 1 ianuarie 2005 și 20 aprilie 2009.

28 Potrivit articolului 6 alineatul (2) din Directiva 76/308 și articolului 6 al doilea paragraf din Directiva 2008/55, care trebuie coroborate cu articolul 6 alineatul (1) din Directiva 76/308 și, respectiv, cu articolul 6 primul paragraf din Directiva 2008/55, atunci când o creanță face obiectul unei cereri de recuperare, aceasta este „considerată” o creanță a statului membru solicitat, acesta din urmă trebuind să procedeze la recuperarea acestei creanțe în conformitate cu actele cu putere de lege sau cu actele administrative aplicabile pentru recuperarea creanțelor similare ale acestui stat membru.

29 Rezultă astfel din însuși modul de redactare a articolul 6 alineatul (2) din Directiva 76/308 și a articolul 6 al doilea paragraf din Directiva 2008/55 că o creanță care face obiectul unei cereri de recuperare nu dobândește calitatea de creanță a statului membru solicitat, ci este „considerată” o creanță a acestui stat numai în scopul recuperării sale de către acesta, acest din urmă stat fiind astfel obligat să facă uz de prerogativele conferite și de procedurile instituite în temeiul actelor cu putere de lege și al actelor administrative care se aplică creanțelor cu privire la drepturi, impozite sau taxe identice sau similare în ordinea sa juridică (a se vedea prin analogie Hotărârea din 26 aprilie 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, punctul 48).

30 În consecință, deși, în temeiul acestor dispoziții, statul membru solicitat este, în vederea recuperării unei creanțe care face obiectul unei asemenea cereri, obligat să o trateze în același mod ca pe propriile creanțe (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 ianuarie 2010, Kyrian, C-233/08, EU:C:2010:11, punctul 43), aceasta nu implică o cesiune a creanței respective de către statul membru solicitant statului membru solicitat. Astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 35 din concluziile sale, această creanță rămâne, din punct de vedere material, o creanță a statului membru solicitant, distinctă de cele ale statului membru solicitat.

31 Această interpretare este de asemenea susținută de modul de redactare a articolului 10 din Directiva 76/308, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/44, și de modul de redactare a articolului 10 din Directiva 2008/55, potrivit cărora creanțele de recuperat nu se bucură neapărat de privilegiile creanțelor similare apărute în statul membru solicitat.

32 Reiese de asemenea din cuprinsul articolului 9 din Directiva 76/308, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/44, și din cel al articolului 9 din Directiva 2008/55 că creanța statului membru solicitant, recuperată de statul membru solicitat, nu dobândește calitatea de creanță a acestuia din urmă, întrucât aceste dispoziții prevăd că statul membru solicitat este obligat să transfere statului membru solicitant întreaga valoare a creanței pe care a recuperat-o, precum și, dacă este cazul, dobânzile datorate ca urmare a acordării unui termen de plată.

33 În plus, din cuprinsul celui de al optulea considerent al Directivei 76/308 și din cel al considerentului (10) al Directivei 2008/55 reiese că intenția legiuitorului Uniunii a fost ca statul membru solicitat să procedeze la recuperarea unei creanțe „pe seama” statului membru solicitant.

34 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 6 alineatul (2) din Directiva 76/308 și articolul 6 al doilea paragraf din Directiva 2008/55 trebuie interpretate în sensul că creanța statului membru solicitant nu este asimilată unei creanțe a statului membru solicitat și nu dobândește calitatea de creanță a acestuia din urmă.

Cu privire la a doua întrebare

35 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 10 din Directiva 76/308 și articolul 10 din Directiva 2008/55 trebuie interpretate în sensul că termenul „privilegiu”, prevăzut de aceste dispoziții, face referire la un drept de preferință care însoțește o creanță, conferindu-i acesteia un drept de prioritate în raport cu alte creanțe în caz de concurs, sau la orice mecanism care are ca efect, în caz de concurs, plata preferențială a acestei creanțe. Această instanță solicită de asemenea să se stabilească dacă articolul 10 din Directiva 76/308 și articolul 10 din Directiva 2008/55 trebuie interpretate în sensul că posibilitatea, de care dispune administrația fiscală a unui stat membru solicitat, de a efectua o compensare în caz de concurs constituie un „privilegiu” în sensul acestor dispoziții.

36 Trebuie arătat că Directivele 76/308 și 2008/55 nu definesc termenul „privilegiu” și nici nu conțin o trimitere la dreptul statelor membre în acest scop.

37 Potrivit jurisprudenței Curții, termenii unei dispoziții a dreptului Uniunii care nu conține nicio trimitere expresă la dreptul statelor membre pentru a stabili sensul și domeniul său de aplicare trebuie în mod normal să primească în întreaga Uniune o interpretare autonomă și uniformă, care trebuie stabilită ținând seama de contextul prevederii și de obiectivul urmărit de reglementarea în cauză (a se vedea printre altele Hotărârea din 13 octombrie 2016, Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, punctul 44, și Hotărârea din 16 noiembrie 2017, Kozuba Premium Selection, C-308/16, EU:C:2017:869, punctul 38).

38 În ceea ce privește obiectivul urmărit de Directivele 76/308 și 2008/55, trebuie amintit că, potrivit articolului 1 al fiecăreia dintre ele, acestea stabilesc norme comune privind asistența reciprocă pentru a garanta recuperarea în fiecare stat membru a creanțelor care intrau în domeniul de aplicare al acestor directive, apărute într-un alt stat membru.

39 Din primul-al treilea considerent ale Directivei 76/308 reiese că aceasta are ca obiect eliminarea obstacolelor în calea stabilirii și a funcționării pieței comune care rezultă din limitarea teritorială a domeniului de aplicare al dispozițiilor naționale în materie de recuperare (Hotărârea din 18 octombrie 2012, X, C-498/10, EU:C:2012:635, punctul 45).

40 Această directivă prevede astfel măsuri de asistență sub forma comunicării de informații necesare în vederea recuperării, a înștiințării destinatarului în legătură cu actele respective, precum și sub forma recuperării creanțelor care fac obiectul unui titlu care permite executarea (Hotărârea din 18 octombrie 2012, X, C-498/10, EU:C:2012:635, punctul 46).

41 În ceea ce privește contextul dispozițiilor respective, trebuie amintit că articolul 10 din directiva menționată prevede că creanțele care trebuie recuperate nu beneficiază de niciun privilegiu în statul membru solicitat. Acesta stabilește astfel regula potrivit căreia privilegiile recunoscute creanțelor statului membru solicitat nu sunt acordate creanțelor care fac obiectul unei cereri de recuperare.

42 Acest articol 10 a fost modificat prin Directiva 2001/44, apoi înlocuit cu articolul 10 din Directiva 2008/55. Aceste directive au introdus, prin derogare de la această regulă, posibilitatea statului membru solicitat de a acorda aceste privilegii creanțelor statului membru solicitant care trebuie recuperate.

43 Aceste dispoziții confirmă faptul că, chiar dacă, astfel cum s-a arătat la punctele 28-30 din prezenta hotărâre, aceste creanțe trebuie să fie considerate, în scopul recuperării lor, creanțe ale statului membru solicitat, ele sunt totuși distincte de acestea din urmă și nu se bucură, în principiu, de privilegii în acest stat membru.

44 Având în vedere considerațiile care precedă, se impune reținerea unei accepțiuni largi a termenului „privilegiu”, prevăzut de respectivele dispoziții, care să înglobeze ansamblul mecanismelor care permit statului membru solicitat să obțină, în caz de concurs, plata preferențială sau prioritară a creanțelor sale, prin derogare de la principiul egalității creditorilor.

45 În ceea ce privește posibilitatea de compensare în discuție în litigiul principal, de care dispune administrația fiscală belgiană în privința propriilor creanțe fiscale, indicațiile oferite de instanța de trimitere nu permit să se determine dacă recurgerea la această posibilitate permite acestei administrații să obțină, în caz de concurs, o plată preferențială sau prioritară a creanțelor sale sau dacă aceasta constituie un mecanism de compensare de drept comun.

46 În ipoteza în care posibilitatea menționată ar constitui un mecanism de compensare de drept comun, destinat să simplifice procedura de recuperare, fără a conferi statului belgian un drept de preferință sau de prioritate în vederea plății creanțelor sale și nici vreun privilegiu care să deroge de la principiul egalității creditorilor, ea ar trebui privită ca intrând sub incidența articolului 6 din Directiva 76/308 și a articolului 6 din Directiva 2008/55, astfel încât acest stat ar trebui să recurgă la ea și pentru recuperarea creanțelor unui alt stat membru care fac obiectul unei cereri de recuperare, în temeiul acestor directive.

47 În ipoteza contrară, în care recurgerea la posibilitatea de compensare în discuție în litigiul principal ar avea ca efect să confere statului belgian un asemenea drept de preferință sau de prioritate de care nu dispun și ceilalți creditori, această posibilitate ar constitui, în calitate de derogare de la principiul egalității creditorilor care se află într-o situație de concurs, un „privilegiu”, în sensul articolului 10 din Directiva 76/308 și al articolului 10 din Directiva 2008/55.

48 În această ipoteză, statul belgian nu ar putea recurge la respectiva posibilitate pentru recuperarea creanțelor unui alt stat membru care fac obiectul unei cereri de recuperare, în temeiul acestor directive, întrucât din decizia de trimitere reiese că, potrivit articolului 15 din Legea din 20 iulie 1979, creanțele care trebuie recuperate nu beneficiază de niciun privilegiu.

49 În orice caz, trebuie subliniat că statul membru solicitat nu poate recurge la o posibilitate de compensare precum cea în discuție în litigiul principal decât în favoarea și în folosul statului membru solicitant.

50 În aceste condiții, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că:

– articolul 10 din Directiva 76/308 și articolul 10 din Directiva 2008/55 trebuie interpretate în sensul că termenul „privilegiu”, prevăzut de aceste dispoziții, face referire la orice mecanism care are ca efect, în caz de concurs, plata preferențială a unei creanțe;

– articolul 10 din Directiva 76/308 și articolul 10 din Directiva 2008/55 trebuie interpretate în sensul că posibilitatea, de care dispune statul membru solicitat, de a efectua o compensare în caz de concurs constituie un privilegiu, în sensul acestor dispoziții, atunci când recurgerea la această posibilitate are ca efect să confere acestui stat membru un drept de preferință sau de prioritate în vederea plății creanțelor sale de care nu dispun și ceilalți creditori, sarcina verificării acestui aspect revenind instanței de trimitere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

51 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

1) Articolul 6 alineatul (2) din Directiva 76/308/CEE a Consiliului din 15 martie 1976 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor rezultate din operațiuni cuprinse în sistemul de finanțare al Fondului European de Orientare și Garantare Agricolă, precum și a prelevărilor agricole și drepturilor vamale și articolul 6 al doilea paragraf din Directiva 2008/55/CE a Consiliului din 26 mai 2008 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor privind anumite cotizații, drepturi, taxe și alte măsuri trebuie interpretate în sensul că creanța statului membru solicitant nu este asimilată unei creanțe a statului membru solicitat și nu dobândește calitatea de creanță a acestuia din urmă.

2) Articolul 10 din Directiva 76/308 și articolul 10 din Directiva 2008/55 trebuie interpretate în sensul că:

– **termenul „privilegiu”, prevăzut de aceste dispoziții, face referire la orice mecanism care are ca efect, în caz de concurs, plata preferențială a unei creanțe;**

– **posibilitatea, de care dispune statul membru solicitat, de a efectua o compensare în caz de concurs constituie un privilegiu, în sensul acestor dispoziții, atunci când recurgerea la această posibilitate are ca efect să confere acestui stat membru un drept de preferință sau de prioritate în vederea plății creanțelor sale de care nu dispun și ceilalți creditori, sarcina verificării acestui aspect revenind instanței de trimitere.**

Semnături